

NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
12
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV
NEMKÖNYV

Mindjárt jövök,
csak még egyet
bukfencezek

Kedves Olvasóim!

E bevezető szöveg után olvasható a leges-leges-12x legeslegújabb, immáron tizenkettedik nemkönyv összeállítás. Jó szórakozást hozzá!

(Nagyon most se szidjanak, mert mint köztudott, nekem is volt édesanyám!) 😊

Jah, és igen, ebben a nemkönyvben, szinte csak olyan dologról firkálgatok, AMIHEZ SEM ÉRTEK! 😊

2024

KHM

Minap – szokásos emlékkép-készítési útvonalamon kerekezve – a szigetünk Kis-Dunapart felőli oldalán futók jöttek velem szemben. Rádöbentem, hogy nem tudom, milyen verseny folyik. 😞 Bosszankodva, de már tudatosan folytattam az utamat, hogy kiderítsem. Látván, hogy az eddig munkaterületnek számító részt megnyitották, kíváncsi lettem, hogy merre tartanak a gátépítéssel. Törvénytisztelő polgárként korábban nem mentem be a lezárt munkaterületre, most viszont itt volt a NAGY alkalom nézelődni. Elnézve a futók elgyötört arcát, persze nem volt szívem tőlük érdeklődni. 😊 Már rég túlmentem azon a ponton, ami eddig a bejárható útszakaszt zárta le, de folytattam a kerekezést. Bár tősgyökeres esztergomi vagyok, még soha nem jártam a sziget ezen részén, mert ez mindig le volt zárva. Elértem az út „végére” – mármint a futók útjának végére. Ők ott fordultak meg, folytatni megkezdett körüket. A fordulónál ülő fiatalemberrel elegyedtem beszélgetésbe. Le-emlékképeztem az

általam még soha nem látott hidat. Érdeklődtem, milyen verseny folyik, hogy megnyitották a sziget lezárt részét. – A „Backyard Ultra” – kaptam a felvilágosítást. Bevallom, otthon néztem utána, mert korábban nem hallottam erről a versenyről. ☺ Közismerten ez nem az én sportom. ☺ Útközben akadt egy másik beszélgetőtársam egy kedves hölgy személyében (hogy én mindenkivel szóba elegyedek?! ☺). Elnéztük a futók eltorzult arcát és elméláztunk, hogy vajon milyen élvezetet okozhat nekik a futás? Végül arra a következtetésre jutottunk, nézve az arcukat, hogy semmilyen élvezet nem látszik rajtuk. ☺ A hölgy szerint bizonyítani akarnak maguknak, hogy .... Ebben maradtunk. Én mindenesetre hálás vagyok a rendezőknek, a Vízműnek, hogy életemben először bejutottam az első hídig a szigeten! ☺

Hazafelé tekerve elgondolkodtam: arról tudtam, hogy a gát megépítése után a város visszacap a Vízműtől öt hektár területet, de ennek fizikai valóját csak most éreztem, amint bementem a hídig. Ezzel egy olyan csodás részt vehetnek majd birtokba Esztergom lakosai és az ide kirándulók, amivel nem sok város dicsekedhet. Csak idézni tudom önmagam, midőn egy gyöngyösi barátom hívott, hogy látogassam meg. Megkérdeztem tőle: „Van nektek Dunátok? Szigetetek? Váratok? Bazilikátok? Mária Valéria hidatok? Vaskaputok?” Nemleges válaszai után nekiszegedtem a kérdést, hogy akkor „MI A FENÉÉRT MENNÉK ÉN ODA? Ami szép csak létezik, az itt, ESZTERGOMBAN, mind megtalálható! ☺

Gründolok

Pontosabban csak gründolni fogok! Most, a „választások” évében, elhatároztam, hogy gründolok egy egyesületet, mégpedig „Esztergomot Emlékképezők Egyesülete” néven. Óriási igény van rá. Mi leszünk az ezerkilencszázkilencvenkilencedik egyesület. Be kell jelentenem itt és most, hogy MINDENKITŐL FÜGGETLENEK leszünk. (Még a választópolgároktól is.)

☺ Egyelőre még csak egy jelentkező van, és őt is visszadobta a Választási Bizottság, mert a név és a személyi szám nem stimmel. A „jelentkező” szerint elmúlt tizennyolc éves, a személyi szám szerint meg egy közel nyolcvanéves hajadonnak kellene lennie. (Jóóóvan na, eltévesztettem a személyi számomat!) Azért a többi egyesülettel szemben én programot hirdetek:

ÉN! Ez a teljes program! ÉN fogom képviselni az abszolút függetlenséget! Semmit nem szavazok majd meg (ha megválasztanak, ha nem, bemegyek listáról). Jó-jó, ha mégis felvetődne egy jó javaslat, amit esetleg nem ÉN találtam ki (ilyen persze nem fordulhat elő), akkor tartózkodni fogok! Ha netán meg akarnák szavazni az ÉN javaslatomat (amit be sem terjesztenék), azt sem fogom megszavazni, vagy – jó esetben – tartózkodni fogok! ☺ Aztán már most ígéretet teszek arra, hogy a mentális egészségem érdekében, nem fogok részt venni a testületi üléseken. A képviselői tiszteletdíjamat amúgy is majd a bankszámlámra utalják, tehát még azért sem kell bemennem. Jó-jó, azért majd figyelemmel kísérem az előterjesztéseket, s ha lesz olyan testületi ülés, amin csak egy előterjesztésre kerül sor, akkor arra (üsse kő) elmegyek. Rá fogok beszélni embereket, hogy legyenek az egyesület (mit egyesület? – az ÉN egyesületem!) jelöltjei, mert előre tudom, úgysem fognak bekerülni, DE kell NEKEM a töredékszavazat, mert én biztosan be fogok kerülni (megint!). (Be-be-be! – mondom azoknak, akik nem szavaznak meg a nem létező körzetemben –, én akkor is képviselő leszek! Be-be, beeee!).

Na kérem, mint látható, nekem van egy nagyon fontos, mindenre kiterjedő programom! (Már nehogy megvádoljanak azzal, hogy kell nekem az a pénz – az a „tisztelet” díj!) Ha pénzéhesnek tartanak, még a bizottsági tagságokért is harcba fogok szállni!

Kell ennek a városnak egy ilyen „mindentől és mindenkitől FÜGGETLEN egyesület”, egy ilyen öntudatos és CSAK a KÖZÖSSÉGÉRT tevékenykedő EGYESÜLETI VEZETŐ, képviselő, mint ÉN!

Na mármost, ez a „léha” gondolat annyira beette magát a fejembe, hogy a reggeli teázás utáni álmomban tovább folytatódott. A következőképp játszódott le: természetesen bekerültem a képviselő-testületbe, köszönhetően a kihasznált, töredékszavazatokat gyűjtő „embereimnek”. Nagyratörő tervekkel rendelkezem: a távlati tervem, hogy megnézzem, mi tőlünk a legtávolabbi város, és testvérvárosi kapcsolatot készítek vele elő. Magától értetődően én leszek a kapcsolattartó, aki nem sajnálja a fáradságos utazásokat leendő testvérvárosunkba (a városunk érdekében). Nekiállok részletesen kidolgozni az ÉN-PROGRAMOMAT, és be fogom terjeszteni a képviselő-testületnek – természetesen ezt is a városunk érdekében! Ha nem szavaznak meg, nagyon meg fogok sértődni, és ki fogom jelenteni, hogy ezt bosszúból teszik velem, mert ... – szóval azért!

Ekkor felébredek! Nagyon nyúzott vagyok! Rádöbbenek: ki kell tennem magam elé egy percjelző órát, ami tíz percenként felébreszt, hogy a jövőben ne juthassak el ilyen rémálmokhoz! ☺

Tanmese? Vagy valami más?

Nem tehetek róla, még emlékszem régi dolgokra és belőlük idézgetek. ☺ Még vastagon a „cuculizmusban” éltünk, amikor egy parképítéskor az addig használt „gyalogösvényt” megszüntették, befüvesítették. Na kérem, ekkor jutott tudomásunkra, hogy „a vasfüggönyön túl” az új lakónegyedek parkosításakor mindent befüvesítenek, aztán a „kijárt” ösvény helyére csinálják meg a járdákat. Nekem nincs szerencsém! ☺ A volt főépítész nem igazán volt a „barátom”! ☺ Aztán a volt főkertész sem volt a szívem csücske. ☺ Előrebocsátom: tudatában vagyok annak, hogy én ezekhez a dolgokhoz sem értek! ☺ Na kérem, ezek voltak az előzmények. Most jöhet az, ami miatt morgolódom. Nem tudom, ki volt a tervező, nem tudom, ki volt az engedélyező, bár vannak sejtéseim... (Ez még az előzőleg emlegetett „fő...-k” projektje volt)! ☺ Született egy nagyon jó és támogatható elképzelés, a Béke téri szökőkút és környezetének újjáépítése. Tényleg ráfért! Jó hely és igazán gyönyörű környezet – megérdemelte, hogy megszépüljön. Épült, szépült, már füvesítették, aztán jött egy markológép és mély gödröket ásott – egészen mélyeket, kiásva a csatorna bizonyos szakaszait. Tudom, biztosan nem szórakozásból tette, de „kívülállóként” bosszantó volt nézni, ahogy az elvégzett munka kárba vész. Persze tovább is van. Mostanra már betemették az utólag ásott gödröket. Jöhet az ismételt füvesítés! Persze nem úgy, mint a tanmesében, ugyanis a járdák elkészültek – szépek is lettek. DE! Persze hogy nem mindenhol a kijárt „ösvények” helyére épültek, kivéve a „hegyre” felvezető utat, ami a „kijárt ösvény” helyén létesült! (Na? Ilyen is van!) ☺ Merthogy az „ösvények” léteznek és látszanak is. Lelki szemeim előtt már megjelenik a szépen befüvesedett a park (kivéve persze e kijárt „ösvényeket”). Nem tudom, a „tervező” megnézi-e majd a „művét”, DE a „lelki” füleimmel, már hallom: „Megcsinálták szépen a parkot, de ezek a bunkó emberek nem a járdát használják, hanem kitapossák a fűvet!”... – mert persze a gyalogosok a buszmegállótól egy zebrán jönnek át, és a „régibevett ösvényen” folytatják az útjukat, fittyet hányva a messzebb kiépített járdákra. Megértem őket ☺, illetve nem értem meg a tervezőt. Nem folytatom... Lásd mint fent! ☺

Profán

Na, úgy igazából, nem komolyan! Csak néha elmélkedem azon, hogy én még a Jóisten sem szeretnék lenni Esztergomban. Komolyan! Tényleg nem rosszból mondom. ☺

Hogy mire gondolok? Régóta szeretne a város egy végleges árvízvédelmi gátat. Most, hogy elkezdtek építeni: „Minek ide gát? Már nem is esik hó az Alpokban!” – hallható.

Kellene egy körforgalom a Petőfi utca végére: „Minek oda körforgalom? Csak zebra kellene és kész!” A legeslegesleg-nagyobb beszólás: „Minek tököldnek vele? Le kell önteni két teherautó sifrát középre és kész, s nem hónapokig lezárni az utat!” Bevallom, itt már nálam is elszakadt a húr, csak annyit tudtam válaszolni: „Teljesen igazad van.” Itt már nem kell semmit magyarázni. Mivel járom a várost és emlékképezem a város építkezéseit, így látom a körforgalom építését is. Háát, mindig felötlik bennem: „Le kell önteni két kocsisifrát és kész!” Szeretném az illetőt odaráncigálni, hogy megnézzze, kicserélték a vízvezetékcsövet, a régi eternit cső helyett a mai korszerű műanyagra; kicserélték a csatornacsöveket, a gázcsöveket és minden közművet. Persze, ha nem ezt csinálták volna, akkor a frissen

aszfaltozott elkészült körforgalom alatti esetleges meghibásodás alkalmával a következőket mondanák: „Annyi eszük nem volt, hogy kicseréljék a közműveket? Itt van, ni! Fölbontják az új körforgalmat.”

Járdafelújítási program. – Miért ott, miért nem a ....? - Miért nem az utat csinálják meg a ....
– Az a járdaszakasz még egész jó állapotban volt.

– Minek kell ide Meki? – Már ideje volt, hogy itt is nyíljon egy Meki!

Cserélik a csatornalefolyókat (korszerű búzelzárósakra): – „Inkább a Duna-parti lépcsőlejárók elé tennének kapukat, nehogy az arra járó kisgyerekek beleessenek a Dunába!” Na mármost, én a Kis-Dunaparton nőttem föl, a „nagyon” kis gyerekeknek mindig fogták a kezét, a nagyobbaknak pedig megtanították, hogy NEM szabad odamenni, mert leeshetnek. Na mármost (azért sem árurom el, hogy az elmúlt száz év alatt még egyszer sem fordult elő, hogy kisgyerek legurult volna a Dunába a lépcsőlejárón!) Hogy ennek semmi köze a búzelzárós csatornanyílásokhoz? Egyetértek, ABSZOLUTE SEMMI!

Na kérem, ilyenkor jut az eszembe a fentebb említett „profán gondolat”! Tehát semmi vallásellenességet ne tessenek nekem tulajdonítani! ☺ DE! Itt ki tudna mindenki kedvére tenni? Még a Jóisten sem! ☺

Nézőpont?

Minap ... (Észrevettem, hogy szinte mindig így kezdem a mondandómat, ami már-már beteges. ☺ Persze nem mondom le róla, mert akárhogy is, ez egy jó szó! ☺) Szóval, a minap beszédbe elegyedtem egy kedves szlovákiai magyar házaspárral. Tekintve, hogy sosem politizálunk, „rég” dolgokról kezdtünk beszélgetni. A házaspár férfi tagja mesélte, hogy először a nagymamájával jött Magyarországra, pontosabban Esztergomba. Elmondta, hogy amikor leszállt a kompról, elmondhatatlan élményben volt része. A nagymamája meg is kérdezte tőle: „Minden rendben?” Nekik az idelátogatás olyan volt akkor, mintha nyugatra jöttek volna. Kimondhatatlan élmény volt számára, amikor először ment fel a Bazilikába – eljutva abba a székesegyházba, melyet kisgyerekek korától nap mint nap látott. Végre ott lehetett! Párkányból csodálatos a panoráma. Amikor azonban a Bazilika mellől nézett át Párkányba, csak háborús maradványokat látott – panaszkolta. Szóba került, hogy bár „egy táboron belül éltünk”, mégis, ha át kívántunk menni a Duna túloldalára, az útlevelünkbe egy kifejezetten fárasztó macerával „ablakot” kellett kérnünk a rendőrségen. – Nálatok lehetett a piacon kapni farmernadrágot! – Nálatok meg „tyeplákit” (mackónadrágot) lehetett kapni a gyerekeknek. ☺ Hosszas társalgásunk végén megállapodtunk abban, hogy ha nem lennének politikusok, milyen kellemes életünk lenne! ☺ Hát igen, ha az ember kellően öreg, még emlékszik a „régmúlt” időkre, és van viszonyítási alapja: Milyen volt akkor és milyen most? Mi volt akkor és mi van most? Anno mutogattuk az útlevelünket, mert kérték – ma meg a kutya sem kéri, nem is nézi, és emiatt nem dől össze a világ sem odaát, sem itt.

Újabb hülyeségek

Olvasom egy áruház hirdetésében: „Citromos limonádé”. Nem is tudom... Izgalommal várom, hogy olvassak egy olyan hirdetést, hogy citromízű citrom, limonádé ízű citrom stb. stb. Persze az is lehet, hogy rettenetesen elavultak az ismereteim 😊, illetve nézegetem a netet csak azért, hogy hátha megváltozott a LIMONÁDÉ receptje. ... de nem! Ma is a citrommal kezdődik a recept.

Minap (már megint a „minap” 😊) bejött a műhelyembe egy „rég” iskolatársam. (A régi az iskolára vonatkozik! 😊) – „Bejöttem, mert a Mari (a nővére) bement az OTP-be tankolni!” 😊 Na mármost, mennyivel hangulatosabb a „bement az OTP-be tankolni”, mint a „snassz” „bement az OTP-be pénzt felvenni”. 😊

Ugyanő – mármint az osztálytársnóm – mesélte, midőn megjött a nővére: – „Tegnap kimentünk a MOHU-ba; használt kerékpárkúlsót leadni (mármint a nővérével). Míg várakoztunk, az egyik dolgozóhoz egy nagy bajuszos ismerőse érkezett.” – „Bajuszosoktól ma nem veszünk át semmit” – közölte vigyorogva az ott dolgozó. Elmondása szerint a nővére blazírt képpel hangosan jegyezte meg: „Még jó, hogy reggel megborotvákoztam!” Természetesen hatalmas röhögés volt a válasz. Röhögni jó! 😊

Ez egy kellemes „hülyeség” vagy nem is hülyeség. Jártamban-keltemben olvastam egy ruhabolt előtti reklámtáblára krétával kiírt szöveget: „A csokoládétól összemennek a ruháid!” Megmosolyogtam. Mit megmosolyogtam? – egyenest röhögtem rajta! 😊

„Folt esett a becsületeden? Használj VANISH 'piacvezető folteltávolítót' a fürdővizedben!”

Hirdetés: „Csokolom, Ági van? – Ági? Van!” – tíz év (vagy húsz) – „Tessék mondani, kábel van? – Kábel? Kábel nincs!”

Persze nem lehet mindig röhögni, néha sírni is kell, már csak azért is, hogy nagyobb legyen a kontraszt a két állapot között. Mesélik (csak hallomásból tudom, merthogy én nem vagyok főt a facebookon), hogy hétfőn, a választást követő napon, valaki számonkérte, hogy hol van az árvízi gát, merthogy megígérték, még sincs kész. – Ez a választók megtévesztése! – vélekedett a panaszos... – Most igazán nem tudom eldönteni, ezen sírjak-e vagy röhögjek. 😊-😊

Életpillanatok

Jöttem haza ebédelni (persze hogy biciklivel). 😊 A kerékpárúton szembe jött velem egy különös társaság. Elöl egy óvó néni, mögötte libasorban egy csapat kerekező óvodás. 😊 Leálltam az út szélére és hatalmas mosollyal néztem őket. A csapat vége felől kiáltott egy kisgyerek: „Megvan a Lili!” Az előtte haladó kis óvodás, mint a tihanyi vízhang, megismételte: „Megvan a Lili!” Így sorban kiabáltak egyre közelebb az óvó nénihez, hogy „Megvan a Lili!”. – „Jó, akkor mehetünk tovább!” szölt az óvó nénijük. Aztán jött a másik óvó néni a következő csoporttal. Ő megállt, hogy csoportjának lemaradt tagjait bevárja. Ezek a „kisemberek”, igazi kerékpáros szerelésben, sisakkal a fejükön, mint a nagyok, valódi lélekmelegítő látványt nyújtottak. 😊 A sorban az utolsó előtti kisember az egészen kicsi gyerekek lábbal hajtós, pedál nélküli bicajával haladt. A mögötte utolsóként haladó ovis hangosan panaszolta az óvó néninek: „A Lili miatt csak lassan mehetünk.” –

„Igaz, de a Lili bicaja kisebb a tiétekénél, ezért kicsit lassabban tud jönni, de nem sietünk sehová!” – szólt nyugtatólag az óvónő.

Igazából még órák múlva is vigyor öntötte el a képemet, amikor az ovisokra gondoltam. 😊 Aztán elgondolkodtam, mekkora elkötelezettségük van a kedves ÓVÓ NÉNIKNEK (így csupa nagybetűvel), hogy vállalják és nekivágnak egy ilyen útnak! 😊 Gratulálok!

Ennek a firkálmánynak eredetileg az volt a címe, hogy „Életpillanat”, ma kicseréltem „Életpillanatok”-ra. Ma (nem minap 😊) ismét megajándékozott a kerékpárút egy hasonlóan szívet melengető jelenettel. A városból kerekeztem haza, amikor is a Szent-Erzsébet iskola előtt megláttam egy „különös” társaságot. Elöl ment (feltehetőleg) az édesapa egy csomagokkal igencsak megpakolt utánfutót vontató kerékpárral, melyen még egy kisgyerek is ült. (Később a fotón láttam csak meg, hogy a kisgyerek is hajtotta a járművet, segítve a papájának. 😊) Mögöttük egy nagyobb gyerek, szintén felpakolt bicajjal, aztán egy még nagyobb gyerek, aki – mivel nagyobb volt az előző kettőnél – még jobban fel volt pakolva csomagokkal. Végül (valószínűleg) az édesanya, szintén megpakolt biciklivel, kormányán a GPS, melynek segítségével kommandírozta a családot, mikor merre kanyarodjanak. Az Erzsébet park külső útján megelőztem őket, és a park végén félreálltam, bevárva e „különös” társaságot. Nem tudom, hogy meséljem el az örömet, látván e családot. Feltartott hüvelykujjal mutattam a férfinak, hogy „Ez igen! Gratulálok!” Visszaköszönt: – „Bonjour!” Elkerekeztek előttem. Nézve őket örült a lelkem. Jó darabig mentem mögöttük, hallgatva az anyuka utasításait az előtte haladóknak. Aztán megelőztem őket, mert nem hagyhattam ki, hogy meg ne örökítsem ezt az illusztris társaságot. 😊 A kerékpárút lakópark alatti részén leálltam és előszedtem a fényképezőgépet – szerencsére nálam volt, nem úgy, mint az óvodások esetében –, így mellékelni tudom, mint az ehhez a firkálmányomhoz tartozó örömképet! 😊 (Minden összejött: eme örömteli társaság meg a kedvenc fűzfáim egy képen!) 😊

Perverz? 😊

Az „ISMERT” ember háza előtti kandeláberen lóg egy tábla az „ISMERT” ember képmásával és a táblán a „Folytassuk” szöveg olvasható.

Itt kezdődik a perverz gondolat: Az „ISMERT” ember felesége egy kellemes reggeli ... után kikel a meleg ágyikóból és kinéz az ablakon, ahol is meglátja az „ISMERT” ember képmását a fentebb leírt „Folytassuk” szöveggel kiegészítve. Visszafekszik a meleg ágyikóba és az éppen felkelni szándékozó férjét visszahúzza az ágyba. – „TE AKARTAD”, utal a táblára írt szövegre! 😊

Csatorna

Hogy ne vádolhassanak meg azzal, hogy „morgós vénember” vagyok, azért irka-firkálgatok JÓ dolgokról is! 😊

Ugye van nekünk egy nagyon hangulatos „Kis-Duna” partunk. Sok-sok rendezvény helyszíne volt a múltban, és remélhetőleg lesz a jövőben is. Minden nagyképűség nélkül kijelenthetjük, ez az „Ungarisches Szajna-part”. Kéretik nem vigyorgni! 😊 Minden nagyszerűsége mellett sajnos van – illetve nemsokára, már csak VOLT – egy icuri-picuri hibája 😊, az időnként a sétányt elöntő csatornaszag. Régen, rendezvények idején, ez ellen a csatornanyílásokat lefedő homokzsákokkal védekeztek. Ahogy azt egy előző firkálmányomban már elmeséltem, a város nem kevés pénzt áldoz arra, hogy az idelátogatók jóhírünket keltsék. Na kérem, ez a beruházás egy nagyon jó példa erre, meg arra is, hogy Kis-Duna parti sétájukon az

esztergomiaknak se kelljen csatornabűzt elviselniük. A projekt keretében a csatornanyílásokat bűzelzárós csatornákra cserélik ki. Ezek után nem fog senki fintorogni – legalább is a bűz miatt nem! 😊

Jó ötlet volt, GRATULA mindenkinek! 😊

Perverz gondolatok tárháza

Rögtön az elején leszögezem, nem igazi perverz gondolatokról lesz szó ebben az irkafirkában, így aki arra lett volna kíváncsi, itt nyugodtan abbahagyhatja az olvasást! ☺

Történt, hogy szokásos bicikliutamon a Mária Valéria híd esztergomi oldalán az elágazáshoz értem. Ez a hely sokunknak okozott már bosszúságot, mert ha elvétjük, és a sziget felől jövünk, nem kanyarodhatunk be a város felé, kénytelenek vagyunk átmenni Párkányba – ott is egészen a LIDL-ig, hogy megfordulhassunk, ám aki mégis megkockáztatja a „bal kanyart” súlyos büntetésre számíthat. Hogy ez szívás? Az, de ez van. Mint mondtam, elég sokan belefutottak ebbe, és kemény büntetést fizettek, a „balra kanyarodás” miatt. Ma a következők csaltak mosolyt az arcomra. Egy RENDŐTAUTÓ állt meg abban a bizonyos kanyarban. ☺ A vezető óvatosan körülnézett, aztán – hogy nem látott közeledő rendőr kocsit – gázt adott és balra kanyarodott! ☺

Nekem meg egy nagy kő esett le a szívemről, látván, hogy a rendőrök is esendő emberek ☺, és ez alkalommal bizony szerencsénk volt, hogy nem látta meg őket egy rendőr! ☺

Már megint telefon

Azt hittem, minden lehetséges képtelen telóhasználatot láttam már, de ma kiderült, tévedtem! ☺

A Kis-Duna parton cajoztam, midőn megpillantottam egy csónakot. Evezősök „csapkodták a vizet”, mialatt a kormányos elmélyülten simogatta a telóját! ☺

Ma (azért sem minap) bementem egy kedves ismerősöm fodrászműhelyébe, ahol is éppen csinósítottak egy anyukát, miközben három év körüli kisgyereke bőszen lapozgatott a telefonján. Hát igen, nem lehet elég korán kezdeni! ☺

Azért jut ide valódi perverz dolog is. ☺ Látok egy nagyméretű plakátot, amin egy boldog férfiember egy egészen kicsi, nevető gyermeket tart a kezében – arcuk csupa öröm. A kép alatt ez áll: „MI TUDJUK, MIRE VÁGYSZ! MEGOLDJUK!”. Azonnal berohantam a hirdető áruházlánc boltjába és megkérdeztem: Kivel? A hölgy kissé értetlenkedve nézett rám és visszakérdezett: Mit kivel? Hát igaz, már benne vagyok a korban, de erre, mármint kisbabakészítési aktusra, készen állok, csak tudjam, hogy kivel. Idéztem a hirdetés szövegét, mire hölgyismerősöm tömören válaszolt: Te hülye vagy! – ebben maradtunk. ☺

Dühös vagyok és elkeseredett

Éppen az előző nemkönyvben irkafirkáltam az Erzsébet park iránti „szerelmemről”. Ma, midőn átbicikliztem a parkon, megrázó látvány tárult elém – hirtelenjében majdnem leestem a bicajról. A megrázó látványt a park fűzfái nyújtották.

Bevallom, hihetetlenül dühös lettem! Az a kevés fűzfa, ami még él a parkban, mint az idétlen hü...-gyerek, úgy néz ki. Régen azt mondtuk: „A fejére tették a bilit és körbenyírták, ami kilátszott a bili alól, azt levágták.” Na kérem, pontosan így néznek ki az említett fűzfák. A földtől mintegy két és fél méter magasságban körben lenyírták a fák lelógó ágait. Most is ki kell hangsúlyoznom, EHHEZ SEM ÉRTEK! DE! Mióta a „Google a barátunk”, könnyű

szétnézni a világban, hogy milyenek is a fűzfák ott, ahol – mint mondtam – parképítésben sok-sok évvel előttünk járnak. Idézem az Erzsébet parkban is látható SZOMORÚFŰZ leírását! Azt is el kell mondanom, elkerülendő a leköpködésemet („Mit u...t, nem is ért hozzá?”), az idézet NEM magamtól van: „A Szomorúfűz 15-20 méterre megnövő, széles koronájú, TALAJIG CSÜNGŐ ÁGÚ, sárga vesszejű fa. Jó vízellátottságú, nem túl kötött talajt kedvel. Fény- és melegigényes. Vízpartok, nedves területek FESTŐI SZÉPSÉGŰ FÁJA.” A park FŰZFÁINAK szépségét, és jellegzetességét vágják le. „TALAJIG CSÜNGŐ ÁGÚ”. Igen, valakinek nem tetszett, hogy LECSÜNGŐ ágai VOLTAK a fűzfáinknak! Bevallom, rettenetesen dühös voltam! (A barátom tanúsíthatja, hogy midőn felhívtam a hírrel, hááát nyomdafestéket biztosan nem tűrő volt a szövegem.) ☹

Most, este krampácsolom e sorokat. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy már nem vagyok dühös, DE momentán már a szomorúságom nagyobb a dühömnél. Miért vagyunk mi, esztergomiak ilyen pechesek? A „tanmese” firkálmányomban „értekeztem” arról, hogy új főépítészünk és új főkertészünk is van, és hogy akik elmentek, nem igazán voltak a barátaim, és én sem voltam igaz „hívük” „bizonyos” okokból. Ez a FŰZFACSONKÍTÁS teljesen kimeríti a „bizonyos” okokat. Nem tudom, ki a „bűnös”, nem tudom, ezt a csonkítást utasításra tette-é az, aki tette. Mint mondtam, NEM ÉRTEK hozzá (ehhez sem), DE ilyen fűzfacsonkítást nem találok a neten, s hacsak az esztergomit nem teszi fel valaki a h...ség mementójának, nem is fogok találni. Igen, TUDOM, van az a „BIZONYOS ZÖLDMETSZÉS”, amit május-június hónapban végeznek, általában gyümölcsfáknál termésoptimalizálás végett, továbbá bizonyos „egyéb” fáknál esztétikai céllal, DE a SZOMORÚFŰZ kopasztása nincs az okok között! Persze nem szívesen teszem, de csatolnom kell két képet erről a RETTENETRŐL. ☹ Az egészhez hozzá kell tennem egykori „történelmi ismereteimet”. Még jól emlékszem, amikor fiatalok voltunk és eljutottunk egy kislánnyal a csokolózásig, hol máshol tehettük volna meg, mint az Erzsébet parkban. A lecsüngő ágak eltakartak bennünket. A fűzfák alól nagyszerűen ki lehetett látni, az útról viszont belátni nem. Na mármost, aki ezeket az ágakat levágatta, az vagy nem volt fiatal, vagy irigyli a mai fiataloktól ezt a lehetőséget. Még azt meg tudnám érteni, ha az útra belógó ágakat vágják volna le, de azokat is csak abban a magasságban, ami éppen muszáj, nem méterekkel az felett. DE EZEK A FÁK NEM AZ ÚT MELLETT ÁLLNAK, tehát semmi elfogadható indok nincs e galád tette.

Eltelt két hónap, lehiggadtam... Bűnösnek érzem magam, amiért nem tettem valamit az első facsonkítást követően, ugyanis ismét megtörtént ez a csúfság – de most nem hagyom annyiban! Jelen pillanatban a város főkertészhéhez írt levelemre várom a választ, és majd annak beérkezése után, tartalmától függően döntök el, mitévő legyek.

Megérkezett, nem a válasz, hanem személyesen a főkertész, és élőben beszéltek meg, ezt a FŰZFACSONKÍTÁSOS esetet. Kicsit meglepődtem. Úgy kezdődött a beszélgetésünk, hogy elnézést kért, elismerve, hogy valóban elborzasztó a látvány. Elmondta a dolgokat. Elmondta, hogy a száraz ágak levágására kaptak megbízást a kivitelezők, nem erre a fűzfacsonkításra. Sajnos az ágakat már nem tudjuk visszarakasztani, tovább nem rugózom rajta.

Ígéretet kaptam, hogy míg ő lesz a főkertész, nem történhet ilyen fűzfacsonkítás! (Viszont így még nagyobb a lelkiismeretfurdalásom, hogy miért nem az első facsonkításnál „hisztiztem”, és akkor talán nem került volna sor, a második facsonkítási hullámra.)

Azért, vannak kerítéssel elzárt területek, ahová nem mehetnek be azok a bizonyos fűzfaszomorító „fűzfacsonkítók”, ott persze a nagykönyv szerint vígan él és virul a szomorúfűz! 😊

Apor III

Épül-szépül a városunk! Járdaprogram indult. Nekem mindig örül a lelkem, ha szépül a város. E firkálmányomat megelőzően már kétszer „értekeztem” az „Apor”-ról. (Meg ne kérdezze valaki, miért is!) Nem adom föl! ☺ Mint mondtam, már kétszer elmélkedtem a porgyártásról. Mindkétszer a polgármester segítségét kellett kérni a porgyártás megszüntetéséhez. De nem adom fel továbbra sem. De nem adom fel, hogy ezt ne neki kelljen hatalmi szóval megszüntetni.

Készülnek a járdák (szerencsére!). Reménykedem, hogy egyszer a kivitelezői szerződésbe is beleveszik: „A MEGFELELŐ KÉSZÜLÉKEK, ESZKÖZÖK MEGLÉTE ÉS HASZNÁLATA KÖTELEZŐ!” Azok hiányában nem végezhetnek munkát – ÉS EZT SZIGORÚAN ELLENŐRIZNÉK is! Jó-jó, nem kell mondani, magamtól is tudom, NEM ÉRTEK HOZZÁ! (ehhez sem) Csak nagyon halkán súgva elmélkedem azon, hogy minden munkához érteni kell. Minden munka végzéséhez szakemberek, szerszámok, és burkolóanyagok kellene. A járdaburkoló anyagokat szabják különböző „térkö-roppantó” eszközzel, (Most, hogy a Google világát éljük, a kereső két másodperc alatt kiad egy csomó „térkö-roppantó” berendezést – mondhatni, a munkák volumenéhez képest fillérekért!) és vágják kővágó korongokkal. Persze a kővágó koronggal való vágást „kulturhelyeken” ráfolyatott vízzel, úgymond „vizes kővágó koronggal” végzik, hogy ne poroljon. Nálunk a porgyártók minden védelem (pormaszk és egyéb védőfelszerelés) nélkül végzik a vágást, még hozzá a lábuk mellett, SZÁRAZ kővágó koronggal, hatalmas porfelhőben, amiért „kulturhelyeken” talán még ki is végeznék a főnököt! ☺ Ja, és persze az interneten nem látni, ilyen „porral való vágást”. Most nem kezdek felsorolásba, hogy a városban hol mindenhol végeztek és végeznek munkálatokat PORGYÁRTÁS kíséretében.

Mint fentebb említettem, NEM ADOM FEL! Egyszer csak eljutunk odáig, hogy Esztergomban PORGYÁRTÁS NÉLKÜL végzik a térkövezés kivitelezési munkálatait! 😊

Uszadék

Messziről fogom kezdeni. 😊 Gyerekkoromban voltak szegény családok (mint ma is). Nyáron lementek a Dunára és a kis kézi vasmacskájukkal kihalászták az uszadékfákat, begyűjtve a téli tüzelőjüket. Akkor ez még nem volt bűncselekmény. Ma az! A címben azért írtam uszadékot, és nem uszadékfát, mert most, hogy az uszadékfa kihalászása bűncselekmény, a kikötők, pontonok és hídlábak körül feltorlódnak az uszadékfák és persze a Dunában úszó sok-sok (nagyon sok) szemét. Kisétáltam a hajóállomásra, hááát elképesztő mennyiségű uszadékfa és még elképzelhetlenebb mennyiségű SZEMÉT torlódott fel. Na mármost, „időnként” megjelenik egy hajó és egy-egy nagyobb fát kivontat arról a helyről, ahol az megfeneklett, fennakadt. Ezt az „időnként”-et igencsak idézőjelbe kellett tennem. 😞 Nem tudom a hatásköröket, nem tudom, kiknek a feladata lenne – MAHART, közútkezelő, vízügy –, DE elgondolkodtam (igenis szoktam). Jó messziről is jöhetnek ezek az uszadékfák. Megfeneklenek, és ha jönnek is az illetékesek, akkor is csak bevontatják a megfeneklett fákat a mélyvízbe, a sodrásba. Nem kísérem végig az útjukat, DE ha lemegy az ember, mondjuk Pilismarótra vagy Dömösre – ott is ez a helyzet –, szerintem ott és még sok más helyen találkozónék az Esztergomban kiszabadított fákkal, de azt hiszem, ez végig a Dunán így folytatódik. Elképzelem, hányszor szabadíthatják ki ezeket a megfeneklő, fölakadó fákat, mire azok elhagyják az országunkat. Értem én (a fenéket értem), a Duna medre Natura 2000 besorolású (ha minden igaz – de a tévedés jogát fenntartom 😊), és a fa lebomlása, mint természetes folyamat..., meg..., szóval blab-blab-bla.... Környezetkímélés-é az a több száz liter üzemanyag, amit ezekkel a „kiszabadításokkal” elhasználnak az erre hivatott hajók? És az a több száz ráfordított „kiszabadítói” munkaóra? Megjelenik egy hajó, kiszabadít egy elakadt fát, ám ott van még vagy tíz olyan, de azokat otthagyja, így másnapra már megint felakad az ottmaradt uszadékban vagy a „stéget” rögzítő drótkötélben a következő adag uszadék. És ez így megy a Duna teljes hosszában, egészen határtól határig. Valamiért Sziszifusz jut az eszembe, meg a felesleges munka, meg a felesleges üzemanyag-felhasználás. Meg persze a prédikálás a környezettudatosságról. 😞

Tovább is van! A város nem kevés pénzt áldoz Esztergom jó hírére. Sőt, sok pénzt arra, hogy az idelátogató jól érezze magát és JÓ HÍRÉT vigye Esztergomnak. Ehhez képest megáll az üdülőhajó, kiköt valamelyik kikötőstégnél, és mit látnak először az utasai Esztergomból? Mérheterlen mennyiségű szemetet a fennakadó uszadékfák között. Számtalanszor voltam tanúja, midőn az Erzsébet parkon keresztül bicikliztem és éppen akkor kötött ki egy szállodahajó, mint mondtam, a kikötőstég telis-tele volt fennakadó uszadékfával és hihetetlen mennyiségű szeméttel. Népiesen szólva: „NEKEM ÉGETT A POFÁMRÓL A BŐR”!

Na, már megint kimorogtam magamat! 😊 Jah, és mellékelek pár emlékképet, ami a valóság szüleménye, és nem mesterséges intelligenciával készült ilyen csúnyára! Továbbá meg kell jegyeznem, a fentiekhez SEM ÉRTEK! (Szerintem az előszóba bele is fogom firkálni /belefirkáltam/, hogy ebben a nemkönyvben csupa olyan dolgokról firkálgatok, amihez SEM ÉRTEK 😊)

Kánikulai papamese

Hogy hülye a cím? 😊 Aláírom! De mit tegyek, ez a kánikulai meleg, ezt hozta ki belőlem.

😊 Persze ez a hülyeség csak a meleg miatt jött ki belőlem. 😊

Mentem a Kossuth Lajos utcán és a melegtől sötétebbnek látszott az utca másik oldalán az aszfalt. Hirtelenjében azt hittem, locsolták az utat. (persze nem) ☺ Gyermekkori emlékem villant fel, amikor is az ilyen kánikulai napokon locsolókocsi járt fel-alá a városban és locsolta az utakat. Képzelnék el egy nagy, lapított hengert egy teherautó vezetőfülkéje mögött, aminek a végében egy ember ült, aki az autó végére szerelt locsolót kezelte. Az autó két oldalán mintegy két-két és fél méter távolságra szórta a vizet a locsoló. Ha szembe jött egy autó (akkor még közel sem volt ennyi belőlük), elzárta a vízsugarat, amit annak elhaladása után újra kinyitott. Szóval ő „vezérelte” a locsolást. ☺ Ez a locsolóautó igazából elég lassan haladt; mi gyerekek persze szaladtunk mellette, és élveztük a vízsugarat. Amikor kifogyott belőle a víz, lement a Dunára, és egy vastag csövön keresztül teleszivattyúzta a tartályt, majd folytatta az utak locsolását. Aztán változtak az idők, jött az új locsolóautó, aminek már az elejére volt szerelve az autó vezetője által kezelt locsolóberendezés. Ez a fajta locsolóautó már inkább az út tisztítására szolgált, nem a locsolására. Persze az ilyen kánikulák idején azért „bevetették” locsolás céljából. ☺ Aztán jött a „rendszerváltás”, kiöregedtek ezek a „locsolóautók” és el is tűntek. Na mármost lehet, hogy a memóriám hagy cserbe, de úgy rémlik, ez idő tájt megszűnt az utak locsolása. ☺ Igen, tudom, változnak az idők, ma már nem hogy locsolásra, hanem még öntözésre sem lehet használni a Duna vizét ilyen-olyan fertőzésveszély miatt. Tudom, változnak az energiaárak is, már nem igazán lehet ilyesmire költeni.

Amit lehet, az a régi dolgokra emlékezni és „papamesélni”! ☺

És LŐN! Eljőve a másnap reggel, mi történt? Megy az utcán a locsolóautó!!! Tessenek mondani, lehetne még kívánságom! ☺☺☺ Meg még az jutott az eszembe: Önök kérték, mi teljesítjük! ☺

Betétdíj – Szelektív?

Na kérem! Mivel ígéretemhez híven kiírtam a bevezetőben, hogy ebben a „nemkönyvben” csupa olyan dologról firkálgatok, amihez SEM értek, ezért ez is egy ilyen firkálmány lesz.

Szép lassan elkezdenek működni a „visszaváltó” automaták. Azokról van szó, amik visszaveszik a betétdíjas göngyöleget. Igen, tudom, a bevezetés nem egyszerű dolog, meg kell szokniuk az embereknek a gép működését. Így a kezdetekkor persze hogy előfordul olyan, hogy „nem betétdíjas” göngyöleget is beletesznek az automatába, amit az, a jelölés hiánya miatt nyomban „visszaköp” mint jelöletlen göngyöleget. Látván ezt, elgondolkodtam! ☺ (Engedtessek meg ennyi nagyképűség!) A „visszadobott” flakont a tulajdonosa, kellő körültekintés nélkül, nem az ilyen „visszaköpött” daraboknak odakészített tárolóba, hanem a legközelebbi utcai szemetesbe hajítja. (Még jó, ha oda, és nem ...) Elképzelttem, ugyan mi lenne, ha a gép kijelzője, kiírná, „EZ A FLAKON NEM BETÉTDÍJAS: 0 forint!” és úgy, mint a betétdíjas darabot, összedarálná, összepréselné stb., stb. Akkor nem kerülne a „visszadobott” darab kétes helyre és teljesül a „törvényhozó” azon szándéka, hogy minél több terméket ÚJRAHASZNOSÍTSANAK. Továbbá elgondolkodtam azon is, hogy végső soron a betétdíjas és a nem betétdíjas terméket is ugyanazon vállalat fogja kezelni, csak a nem betétdíjas terméket, ha környezettudatos a gazdája, szelektív hulladéktárolóba viszi. ☺ Tudom, ez a dolog igazából a kezdetek hibái közé sorolható – később, amikor minden termék „betétdíjas” lesz, már flottul fog működni a begyűjtés! ☺ Ez az egész agyszüleményem azon alapul, hogy elképzelttem, a gép „PROGRAMJÁT” készítő ember beleírhatott volna két-három sor kódot, és ezzel elkerülhették volna a kezdeti „súrlódásokat”, hiba nélkül ment volna már az átállítás is! ☺

De, mint jeleztem, én ehhez sem értek, ám mindig szerettem a fantasztikus irodalmat! ☺

Minap

Minap – sokat használom, kedvenc szavam. Nos nem tudtam kihagyni a lehetőséget, hogy cím legyen. ☺

Szóval minap egy kedves barátommal és barátnőjével beszélgettünk. Szóba kerültek a „rég” filmek. A TŰSKEVÁR-ral kezdtük a példálózást. (Különös játéka a sorsnak, hogy éppen ma egy másik barátom átküldött egy mailt, amiben az Újságmúzeum egy 2019. május 4-ei cikke volt olvasható Bánhidi Lászlóról, a túskevári alakításáról és színészi nagyságáról.) Szóval a példálózás szerint az a TŰSKEVÁR, az TŰSKEVÁR volt, ellentétben a mai ... Szóval azzal.

☺ Aztán a következő kiragadott példa, egy 1931-es film, a „Hyppolit, a lakáj” volt. Arról elmélkedtünk, hogy Csontos Gyula milyen hihetetlen hitelességgel adta elő a nagyúri komornyikot. Szomorúan konstatáltuk, hogy az „új változat” színészválogatása milyen ... Aztán Darvas Iván világfi szerepei... Azt a természetes eleganciát! ... Szóval trécseltünk egy nagyot. Előjöttek a külföldi filmek. Jean Gabin, ... de nem is folytatom. Nem mélyedek nagyon bele, mert oldalakat lehetne megtölteni a „rég-új” sirámainkkal. ☺ Megállapítottam, „öregszünk”, illetve csak én, mert a beszélgetőtársaim mind fiatalabbak. ☺

Aztán folytatódott az érdekes dolgok egymásutánisága. ☺ A mai napon tették ki a PUMUKLI bronz szobrát egy „Tv” társaságában. A videón, amin bemutatták a szobrot és bejelentették az eseményt, megjelent Pusztaszeri Kornél, a „PUMUKLI magyar hangja”, az alkotóművész Kolodko Mihály és Hernádi Ádám polgármesterünk. Délután persze kibeszéltük a műhelyem előtt e videót. Az egyik szomszédom visszakérdezett: „Ki az a Pumukli?” Nem mesélem el, mit kapott tőlünk! ☺ Kérdeztük tőle, ő min nevelkedett? A „cseh kettőn?” Még ilyet? – nem tudja, ki az a Pumukli!

Hát kérem, ennyi idétlenség telt tőlem a MINAP! ☺

Kis folytatás: Mivel naponta minimum négyszer elkarikázom a Pumukli szobor mellett, mindig ránézek, vandál kezek nem tettek-é kárt benne. Ritka az, amikor nem áll ott valaki és nem fotózza az alkotást. Annak a korosztálynak a tagjai, akik ezen nőttek fel, örömmel mutatják a gyerekeinek és mesélnek róla. Csak úgy elgondolkodtam, mennyi örömet tud adni egy ilyen „kicsi”, de hangulatos, szerethető alkotás! ☺

Emlék

Nap mint nap végigmegegyek az Erzsébet parkon. (Uncsi, ezt már mindenki tudja rólam.). Jól van na, de másképp nem tudom elkezdni. ☺

A gátépítés folyamodványa, hogy a hajóállomást ideiglenesen leköltöztetik az Erzsébet parkba. Ennek velejárója és feltétele, hogy a meglévő, illetve az újonnan létesített kikötőknél, hogy a hajók meg tudják közelíteni azokat, ki kell kotorni a medret, azaz a hajók leendő helyén a folyómedret meg kell mélyíteni. Itthonról nap mint nap úgy indulok, hogy legyen időm megnézni a mederkotrást. A munkálatokat szemlélve déjá vu érzés fogott el, amikor megpillantottam a kotrógépet. Aztán leesett a tantusz. (De jó, még nem hatalmasodott el a demencia rajtam! ☺) A Mária Valéria híd felújításakor, pontosabban a híd újjáépítésekor

nézegettem eme gép elődjét. Már akkor elhatalmasodott rajtam az emlékképkészítési kényszer. ☺ Minden vasárnap lementem és elkattintgattam egy tekercs filmet – lévén akkor még nem volt elérhető áron digitális fényképezőgép. Természetesen, azóta már digitalizáltam e képeket. Uccu neki, előkerestem a „Mária Valéria híd, teljes” mentés összeállítást.

Nosztalgiáztam! Megtaláltam azt a bizonyos ominózus kotrógépes képet. ☺ Elképzeltem, csinállok belőle egy digirámát, de letettem róla. ☺ Nézegettem azokat a képeket, ahol egy-egy hídelem beemelését megtekinteni meglehetősen sok ember gyűlt össze. Örömmel néztem végig azokat a képeket, amikor az utolsó, középső hídelem beemelésével „összeért” a két part, és hatalmas tapsvihár tört ki. Szóval, jólesően nosztalgiáztam. Végignéztem a híd átadása utáni fiestát. Azt a felszabadult örömet! ... Régen volt. ☺ 2001. október 11-én került sor az ünnepélyes átadásra. A második világháború idején felrobbantott hidak újjáépítésének utolsó példánya volt a Mária Valéria híd. Azóta felnőtt egy új generáció, ők szerencsére már nem találkoztak a háború értelmetlen pusztításának nyomaival ☺. (Sajnos a mai értelmetlen háborúkról már tudnak a médiából.)

Na kérem, mik jutnak az eszembe a mederkotrás nyomán. ☺

Morgolódom

Egy előző firkálmányomban a fűzfákról morgolódtam. Ezt megelőző nemkönyvemben – a Bánomi áttörés kapcsán – a fák kiválasztása miatt morgolódtam. Minap megint megnéztem a Petőfi utcára ültetett platánfákat. Aztán egy másik sirámban éppen arról panaszkodtam, hogy nem szeretnék Jóisten sem lenni itt, Esztergomban. Nézem a platánfákat, és azon

elmélkedem, ha nem csinálnak valamit ezekkel a fákkal, mennyibe fog kerülni a városnak, hogy kártalanítsák majd a szomszédságukban lévő házak tulajdonosait. Mert hát, most „még csak” a járda burkolatát nyomták föl a fák, aztán jön majd az úttest burkolatának az „emelkedése” és vizionálom, hogy hogyan fogják elrepezteni a házak falait. Itt is kihangsúlyoznám, hogy ehhez sem értek, DE! Esztergomban nem lehet fát kivágni! Nem lehet ész érvekkel meggyőzni az embereket, hogy néha szükséges – bizonyos kompromisszum keretében – a fakivágás. Elrontották, amikor ezeket a fákat odateleptették. Ezen lehet keseregni, DE megoldást kell majd találni, hogy a nagyobb bajt meg lehessen előzni. DE mint mondtam, Esztergomban NEM LEHET FÁT KIVÁGNI! Még akkor sem, ha ezzel óriási problémáknak lehetne elejét venni. Nem irigylem a mostani főkertészünket, mert ez a probléma az ő nyakába fog szakadni, meg a többi döntéshozóéba.

Őszinte részvétem!

Árvíz

Már azt hittem, befejeztem a tizenkettedik nemkönyvemet, DE kis halasztást adtam magamnak, hogy túlkerüljünk a legújabb árvízen, és „kommentálni” tudjam az eseményeket.

Valójában a gát vitái miatt várok. Végigbicajoztam (még lehetett) az Erzsébet parkon.

Figyeltem. ☺ Először a közművekhez tartozó különböző dolgokat takarták be homokzsákokkal. Aztán a park Prímási palota felőli végén zárták le homokzsákokkal az utat. A Kis-Duna parton is tervszerű, nyugodt munkálatokkal történt a mellvéd nyílásainak lezárása. Szóval, folyik a védelem kiépítése. A bennem meg állandóan visszhangzik a gátépítés „szkeptikusainak” beszólása: „Minek ide gát? Az Alpokban már nem is esik hó, így nincs is, ami elolvadjon.” Nem is idézem a többi beszólást, mert csak hergelném magamat vele! ☺ Elképzelem (mert a derűs képzeletem, az működik), mi lesz, ha elkészül a gát, aminek a szükségességét még a „szkeptikusok” is láthatják és átérezhetik (hacsak nem a Vaskapuban laknak). Szóval, ha készen lesz, az emberek nyugodtan nézhetik az árvizet a gát tetején sétálva. Nincs izgalom, nincs pánik és nem dobnak ki egy rakat pénzt az ablakon, ami az alkalmankénti gátépítés velejárója. Persze, elmélkedem magamban, eltűnik majd az a „feeling” is, amit én hiányolni fogok. ☺ Nem az árvíz izgalmai fognak hiányozni! Hogy miről beszélök? Nos, a minap beszélgetek egy hölgygel; meséli, hogy „Tegnap elmentünk a lányommal vásárolni. (Itt föl sorolt egy rakat élelmiszert.) Mindazt, amit vettünk, elvittük a Kapcsolatok házába. Mi nem tudunk zsákokat homokkal tölteni, ezért ily módon támogatjuk azokat, akik mindezt helyettünk teszik, védekezve az árvíz ellen.” Igen, a kijelölt pontokon tevékenykedtek a civil segítők. Így vagy úgy, ilyenkor, „baj” idején, összefognak az emberek! (Azon merengek, miért kell valami természeti katasztrófa ahhoz, hogy ez megtörténjen?) ☺ Szóval, ez az a „feeling”, ami hiányozni fog, amikor elkészül a gát, s nem kell már védekezni, csak nézelődni! ☺

Más: Ilyenkor, árvíz idején, a barátommal feltesszük a költői kérdést, mekkora lehetett az 1838-as legpusztítóbb árvíz idején a Duna vízmagassága mai mértéken. Sok érdeklődés, utánjárás után (mivel nem találtunk erre vonatkozó adatokat) eldöntöttük, kimérjük, hogy az 1838-as árvízjelző táblák magassága – melyek kihelyezése eltérésének mértéke a geodéták szerint 10 cm-en belül van – a jelenlegi vízmagasság-jelzőhöz képest mekkora volt a víz magassága. „Megállapítottuk”, hogy az akkori árvíz ma 9,2 méterrel tetőzött volna. Ha ehhez

hozzátesszük, hogy akkor az árvíz komoly gát nélkül, télen, jégzajlás mellett következett be – hát, a helyzet valóban tragikus volt. A 2013-as 8.13 méteres vízmagasság, valamint a mostani 7,52 méteres vízmagasság, még a jelenlegi felkészültségünk fényében is, igen nagynak számít. Szóval, KELL AZ A GÁT, ha nyugodtan akarunk aludni!

Igen, itt visszhangzik a fejemben: „Minek ide gát? Az Alpokban már nincs is havazás...” Hát igen! Elég volt a Duna vízgyűjtő területén egy pár napos rendkívüli esőzés, és beleremegett Európa. Ez elegendő volt ahhoz, hogy nálunk, Esztergomban is 7,52 méteres árvizet idézzен elő. Hozzáértő emberek szerint mindez az „extrém” időjárás következménye, és sajnos hozzá kell szoknunk, hogy a jövőben ilyesmi akár sűrűbben is előfordulhat.

Annyit azért idebiggyesztenék a végére, hogy az árvízi védekezés szervezeten és sikeresen zajlott, köszönet érte minden résztvevőnek!

Irka-firka, hülyeségek, morgolódások, grafika,

régi képek: www.esztergomi-kepeslapok.hu

valamint

emlékkép,

ismét:

molnár lászló

ISBN: most sines! DE VAN! WC-00

És még valami: ezzel az „akármivel”, tizenketten vannak a
nemkönyvek!

(ha valaki esetleg el szeretné olvasni e nemkönyv elődjeit,)

[www.esztergomkepek.hu/Maradj otthon! Olvass!](http://www.esztergomkepek.hu/Maradj_otthon!_Olvass!)

oldalon meglehet.

Emlékképek: www.esztergomkepek.hu